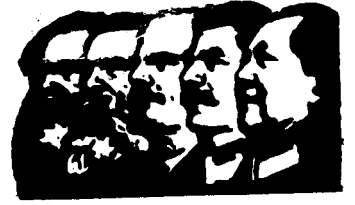

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ. 5241058 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 10 ΝΟΕΜΒΡΗ 1995 ΑΡ.ΦΥΛ. 243 ΔΡΧ. 150

ΝΑ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΟΥΜΕ ΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ

Κάθε χρόνος που περνάει φέρνει την επέτειο του Πολυτεχνείου πιο κοντά στο πραγματικό Πολυτεχνείο. Αυτό το φαινομενικά παράδοξο οφείλεται από τη μια στο ότι πλησιάζουμε πάλι σ' ένα νέο φασισμό και από την άλλη στο ότι αναδύονται οι δυνάμεις που θα του αντισταθούν.

Έχουμε γράψει ότι το Πολυτεχνείο δεν πρόλαβε να ολοκληρώσει το δημοκρατικό του στόχο, γιατί οι σοβινιστές της ελληνικής χούντας κατέρρευσαν εξαιτίας της ήττας τους από τους Τούρκους σοβινιστές με την εισβολή του '74 και της εγκατάλειψής τους από την προστατίδα ηγεμονική υπερδύναμη, τις ΗΠΑ.

Αυτό το γεγονός κάνει τη μεταπολιτευτική δημοκρατία εξαιρετικά επισφαλής, αφού το '74 νικήθηκαν οι σοβινιστές δίχως να νικηθεί ο σοβινισμός.

Σ' αυτή την ιδιομορφία χρωστάμε τη σημερινή σοβι-

συνέχεια στη σελ. 2

Ο ΙΣΤΗ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΜΕ ΤΗ ΡΩΣΙΑ

Σελίδα 3

ΝΑ ΦΡΑΞΟΥΜΕ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΣΤΗ ΝΕΑ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΗ

Η βίαιη προώθηση της Λιάνη προς την ηγεσία του ΠΑΣΟΚ επιδρά πια καταλυτικά πάνω στις πολιτικές εξελίξεις και φέρνει για πρώτη φορά στρατηγικούς κινδύνους στη ρωσόδουλη ομάδα. Η Λιάνη, που το προφίλ της οικοδομείται σχολαστικά σα σύνθεση των τριών συστατικών της ρώσικης συνταγής: ορθοδοξία, κόκκινο φόντο και εθνικισμός, σκοντάφτει πάνω στα ερείπια που ο ίδιος ο Παπανδρέου σκόρπισε μέσα στο ΠΑΣΟΚ, γκρεμίζοντας στη διάρκεια πολλών χρόνων το ένα μετά το άλλο όλα τα εχθρικά ρεύματα και τάσεις.

Κατά κάποιον τρόπο όλες αυτές οι τάσεις ανορθώνονται και ζητάνε σήμερα εκδίκηση. Ακόμα και εκείνοι που ορκίζονται στο όνομα του αρχηγού το κάνουν μόνο και μόνο για να τους δώσει το χρόνο που χρειάζονται για να συγκροτηθούν και να τον εκτελέσουν.

Η αντεπίθεση του παλιού κέντρου, των παλαιοκομματικών, όπως το βύφτισε ο Παπανδρέου, των φιλοευρωπαϊών του κομματικού μηχανισμού και η συγκρότηση ενός άτυπου μετώπου έχει μέσα της μια επικίνδυνη δυναμική για το μεγάλο χειριστή και ιντριγκαδόρο. Είναι η πρώτη φορά που κάποιος άλλος εκτός από τον Παπανδρέου κάνει πολιτική και μέτωπα μέσα στο ίδιο το πειθήνιο κόμμα του.

Η βασική αιτία γι' αυτή την εξέλιξη είναι ότι έχει ωριμάσει για μια τέτοια σύγκρουση, σύγκρουση που πριν ένα χρόνο θα ήταν αδιανόητη, ολόκληρο το πολιτικό σκηνικό.

Είναι πραγματικά μεγάλη ειρωνεία για τους Ρώσους το ότι, μόλις κατάφεραν οι πράχτορές τους και οι φίλοι του ορθόδοξου τόξου

να ελέγχουν την ηγεσία και των πέντε κομμάτων και μόλις, χάρη σ' αυτή την επιτυχία μπόρεσαν να εξασφαλίσουν μια σχεδόν ανέφελη διακομματική ειρήνη που να στηρίζεται στην κοινή “εθνική” στρατηγική, άρχισε να αμφισβητείται σ' αλήθεια η συνολική εξουσία τους και η συνολική “εθνική” γραμμή.

Με το που σταμάτησε η συσπειρωτική για το ΠΑΣΟΚ κλασική αντιπαράθεση με τη Ν.Δ., την οποία ο Παπανδρέου είχε καταφέρει να αναγάγει σε αρχιαική, ξεδιπλώθηκαν δίχως άγχος όλες οι αμφισβητήσεις και βρήκαν το χώρο να κινήθουν, δίχως την τρομοκρατία της αποστασίας, όλα τα παγιδευμένα ρεύματα.

Ακόμα μάλιστα χειρότερα για τον αυτοκράτορα, χάρη σ' αυτή την άνεση άρχισαν να ενώνονται στην πλάτη των δύο ηγεσιών αλλά και στη βάση τους, άλλοτε ανοικτά και άλλοτε με υπονοούμενα, οι δύο αντιπολιτεύσεις: Η παλιά καταπιεσμένη παράνομη και τσαλακωμένη του ΠΑΣΟΚ και η φρέσκια, γεμάτη αυτοπεποίθηση της Ν.Δ.

Αυτή η αντανάκλαστική ενότητα των δύο αντιπολιτεύσεων έρχεται από ιστορική άποψη να επανασυγκολληθεί το διαιρεμένο από το παλάτι και τον Παπανδρέου, δηλαδή από τις ΗΠΑ και τη Ρωσία, προδικτατορικό κέντρο, δίνοντας μια μορφή πολιτικής ύπαρξης στα ευρωπαϊκά χαρακτηριστικά που έχει αποκτήσει μέσα σε δύο δεκαετίες η ντόπια αστική τάξη.

Δεν είναι τυχαίο ότι την ευρωπαϊκή συνείδηση την έχουν σαφή και στις δύο αντιπολιτεύσεις τόσο οι Μητσοτάκης και Παπακωνσταντίνου όσο και οι Σημίτης και Βε-

ρυβάκης.

Είναι φανερό πια στον καθένα ότι οι υλικό εσωτερικοί παράγοντες της εξέλιξης της ελληνικής κοινωνίας οδηγούν σε μια ευρωπαϊκή πολιτική. Δεν είναι καθόλου τυχαίο λοιπόν ότι τα δύο πολιτικά επιτελεία ενώνονται στην κοινή ευρωπαϊκή οικονομική πολιτική, ούτε ότι και από τις δύο πλευρές πάνω σ' αυτή την πραγματικότητα πατάνε τα πρωτοφανή καλέσματα για ενότητα των Σουφλιά και Πάγκαλου. Αυτή η αδυσώπητη κίνηση των πραγμάτων φέρνει σε εξαιρετικά δύσκολη θέση τόσο τον Παπανδρέου όσο και τον Έμπερτ. Όμως το αληθινό κρίσιμο μέτωπο πάλης είναι το ενδοπασοκικό.

Στη Ν.Δ. αντιπαράκειται ο ευρωπαίος Μητσοτάκης με τον τουρκοφάγο, αντιδυτικό και εκοφίτη Έμπερτ. Ο Έμπερτ είναι ορθοδόξο-ξίζης, αλλά δεν είναι “ρώσος”. Αυτό άλλωστε τον κάνει επιρρεπή σε ταιλάντευσεις και δυσχεραίνει τη σταθερότητα του αντιμνηστωακικού μετώπου, μέτωπο που επιπλέον είναι ανασφαλές, γιατί περιλαμβάνει και τους φιλοευρωπαίους Καραμανλικούς.

Αντίθετα, στο ΠΑΣΟΚ οι ταλαιπωρημένοι φιλοευρωπαίοι αντιμετωπίζουν έναν πατημένο “ρώσο” επιτελάρχη και το λίγο-πολύ σταθερό μέτωπο που αυτός έχει συγκροτήσει με τις σοβινιστικές τάσεις του κομματικού μηχανισμού, δηλαδή τις τάσεις Τσοχατζόπουλου και Αρσένη. Η διατήρηση της ενότητας του ΠΑΣΟΚ υπό παπανδρεϊκή ηγεμονία είναι διπλά υποχρεωτική για τους ρωσόδουλους, καθώς η διάσπαση στο ΠΑΣΟΚ είναι όρος για τη διάσπαση της Ν.Δ.

ΤΑ ΔΥΟ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ ΤΟΥ ΘΗΡΙΟΔΑΜΑΣΤΗ

Ο επιτελάρχης Παπανδρέου, λοιπόν, έχει πάντα στη διάθεσή του, σαν παλιός θηριοδαμαστής, δύο παραγγέλματα που ενεργοποιούν ισάριθμα αντακλαστικά που ο ίδιος δημιούργησε και που ενώνουν το κόμμα του: το παράγγελμα “Τούρκοι” και το παράγγελμα “αποστασία”. Οι παλαιοκεντρώι τρέμουν και τα δύο, ενώ οι Ευρωπαίοι του κομματικού μηχανισμού βασικά το δεύτερο. Ήδη στα γρήγορα ο Σημίτης, με μια επίσης πρωτοφανή τοποθέτηση στις 9 του μήνα (την οποία τα ΜΜΕ φρόντισαν να υποβαθμίσουν) κατηγόρησε ελληνικό (!) και τουρκόκο σοβινισμό σαν υπεύθυνους της ελληνοτουρκικής αντίθεσης και κάλεσε σε ξεπέρασμά της, ενώ παράλληλα δυνάμωνε την αντιμνηστωακική του φρασεολογία. Από την άλλη όμως μεριά ο Βερυβάκης δήλωνε για πρώτη φορά ότι η... αποστασία επιτρέπεται όποτε τη θέλει ο Παπανδρέου (εννοώντας τη συγκυβέρνηση ΠΑΣΟΚ με ΝΔ το 1990), αλλά δεν επιτρέπεται σε κανέναν άλλο.

Αυτή η κουβέντα του Βερυβάκη, που ενισχύθηκε αργότερα από το κάλεσμα του Σουφλιά για κυβέρνηση ΝΔ - ΠΑΣΟΚ, ήταν τόσο επικίνδυνη, ώστε ο αυτοδυναμικός Τσοχατζόπουλος, που τόσο απεχθάνεται την υποταγή στο ΣΥΝ, αναγκάστηκε να δηλώσει ότι το ΠΑΣΟΚ επιτρέπεται να ενωθεί μόνο με το ΣΥΝ.

Αυτές, όμως, είναι μόνο προειδοποιητικές βολές. Ο αντιδεξιτισμός μέσα στο ΠΑΣΟΚ και, κυρίως, ο αντιτουρκισμός μέσα στον ελληνι-

κό λαό έχουν δουλευτεί για χρόνια. Ο Παπανδρέου έχει σαν έσχατο εργαλείο το αντιτουρκόκο παράγγελμα. Σαν επιδέξιος προβοκάτορας μπορεί μέσα σε λίγες ώρες να σκαρώσει ένα τέτοιο επεισόδιο στο Αιγαίο -και στο πολιτικό και στο στρατιωτικό επίπεδο-, που να κάνει όλα τα ΜΜΕ να τρέχουν πίσω από τη Μιμή και τον Παπαρούπα, και πρώτους και καλύτερους να τρέχουν για τον “πόλεμο” γεμάτοι ενοχές οι τουρκοφάγοι κεντρώι, αλλά και ο ευγενέστατος Σημίτης.

Η ΚΡΙΣΙΜΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΜΕΧΡΙ ΤΙΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΕΣ ΠΡΟΕΔΡΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

Το πρόβλημα του Παπανδρέου (και των τριών μικρών ρωσόδουλων κομμάτων) είναι ότι αυτή την εποχή της διακομματικής ειρήνης και της σχετικής κυριαρχίας των “ορθόδοξο-τοξιτών” τη χρειάζεται και την έχει αφιερώσει στο να ενισχύσει τη ρώσικη οικονομική και στρατιωτική διεύθυνση στην Ελλάδα και να εξουδετερώσει κάθε αληθινό ευρωπαϊκό πολιτικό και οικονομικό έρεισμα. Γιατί αυτή η εποχή προορίζεται όχι μόνο στην Ελλάδα, αλλά σε όλο τον κόσμο για να δυνάμωσουν οι θέσεις της ρώσικης διπλωματίας δίχως να αντιδράσουν οι ΗΠΑ. Η πολιτική καθυστοχασμού που ακολουθεί η Ρωσία, πολιτική που εκφράζεται από το Γέλτσιν, αντικειμενικά πηγαίνει προς το τέλος της. Σ' ένα-δύο χρόνια θα έρθει η εποχή των Λέμπεντ - Ζιουγκάνοφ, η εποχή των φαιοκόκκινων νέων χίτλερ, δηλαδή η εποχή της αληθινής και ανοιχτής πυρ-

συνέχεια στη σελ. 2

